

Arrest

nr. 99 549 van 21 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 augustus 2012 waarbij haar aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. LENTZ, die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft geen administratief dossier ingediend. Overeenkomstig artikel 39/59, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) worden de door verzoekster vermelde feiten derhalve als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Een enig middel is onder meer afgeleid uit de schending van artikel 8 van het EVRM.

2.2. Deze bepaling luidt als volgt :

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip "familie- en gezinsleven" noch het begrip "privéleven". Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip "privéleven" wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip "privéleven" een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.3. Verzoekster stelt onder meer dat het bestaan van een familieleven niet kan worden betwist en dat zij sedert 2005 zorgt voor het mindervalide zoontje van haar broer, die in Luxemburg verblijft en hem dus niet kan verzorgen, dat dit kind de Belgische nationaliteit heeft en hier verzorging geniet, wat door de arts van het kind, zijn lerares en familieleden wordt bevestigd. Het kind gaat naar een speciale school waarvan het equivalent niet bestaat in Luxemburg, waar zijn ouders om professionele redenen verblijven, en dus is het niet mogelijk om het kind in Luxemburg te vestigen. Opdat hij de beste zorgen zou kunnen krijgen, moet het in België wonen, samen met verzoekster, want zij is de enige die voor hem kan zorgen.

2.4. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing onder meer blijkt dat de verwerende partij, die erkent dat in uitzonderlijke gevallen de bescherming zoals voorzien door artikel 8 van het EVRM kan worden uitgebreid tot personen met nauwe bloedbanden andere dan deze tussen ouders en hun kinderen, en die een belangrijke rol spelen binnen het gezin, enerzijds van oordeel was dat verzoekster geen concrete bewijzen levert dat zij met het kind van haar broer daadwerkelijk een gezin vormt, maar anderzijds wel verwijst naar verklaringen van derden over de band tussen verzoekster en het kind zonder daarover uitdrukkelijk een oordeel te vellen en ook onder meer vaststelt dat het kind officieel zou zijn ingeschreven in het Groothertogdom Luxemburg.

2.5. Uit de motieven van de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat verzoekster wel degelijk zeer concrete gegevens heeft aangebracht ter ondersteuning van haar aanvraag in het licht van deze situatie. Gelet evenwel op de verregaande onduidelijkheden in het onderhavige dossier en gezien de argumentatie van verzoekster is de Raad van oordeel dat het noodzakelijk is inzage te hebben in de stukken die geleid hebben tot de oordeelsvorming vervat in de bestreden beslissing. De Raad kan niet nagaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beweerde te beschikken wel de juiste conclusie getrokken heeft, noch kan worden geoordeeld, gezien de incoherenties desbetreffend, of de door verzoekster aangehaalde feiten als bewezen kunnen worden beschouwd, dan wel als kennelijk onjuist. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze *in casu* de wettigheidscontrole op haar beslissing –*in casu* aangaande de beoordeling van de situatie van verzoekster in het licht van artikel 8 van het EVRM- onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71 867). Derhalve dringt de nietigverklaring van de bestreden beslissing zich op.

3. De bestreden beslissing moet worden vernietigd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 augustus 2012 waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS